

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Cob/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224204
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117224204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolňákovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: PREŠOV REAL, s.r.o., so sídlom Slovenská 40, 080 01 Prešov, IČO: 31 722 814, proti žalovanému: HC PREŠOV 07, s.r.o., so sídlom 082 57 Ľutina 76, IČO: 36 509 809, právne zastúpený JUDr. Branislavom Kahancom, advokátom, Vajanského 33, 080 01 Prešov, IČO: 42084792, o zaplatenie 12.890,76 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 24.9.2019, č.k. 18Cb/270/2017-55, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 12.890,76 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, v samostatnom uznesení, ktoré vydaná vyšší súdny úradník. “

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ustálil skutkový stav prejednávanej veci tak, že žalobcovi bol na základe komisionárskej zmluvy zo dňa 30.11.2015, uzatvorenej medzi komitentom Mestom Prešov a komisionárom - žalobcom, odovzdaný Zimný štadión, Pod Kalváriou 50, Prešov za účelom zabezpečenia prevádzkovania areálu Zimného štadióna, rozvoja profesionálnych a amatérskych športov na ľade, skvalitnenia a rozšírenia ponuky služieb pre občanov ako aj za účelom zabezpečenia čo najlepšieho a najefektívnejšieho využitia predmetného areálu. Žalobca poskytol žalovanému spôsobilý zimný štadión na plnenie jeho športových aktivít v rámci konkrétnych „ľadohodín“, t.j. oprávnenie používať ľadovú plochu za účelom tréningu ľadového hokeja. Používanie ľadovej plochy žalobca žalovanému vyfakturoval podľa platného Cenníka a to faktúrami č. FV2016006 zo dňa 3.3.2016 vo výške 4.895,78 eur (obdobie december 2015) a č. FV 20166007 z 3.3.2016 vo výške 7.994,98 eur (obdobie január 2016 a február 2016). Všetky faktúry boli splatné k 3.3.2016.

3. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia §261 ods. 1, 8, § 397 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 5 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, §451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v celej uplatnenej výške. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi stranami sporu nebolo sporné užívanie ľadovej plochy v správe žalobcu. Žalovaný namietal nárok na odplatu s poukazom na ústnu

dohodu so zástupcami žalobcu o bezplatnom užívaní. Súd prvej inštancie uzavrel, že medzi stranami sporu nebolo preukázané uzavretie zmluvy o nájme podľa zákona č.116/1990 Zb., resp. iného zmluvné typu, preto mal za to, že žalovaný ľadovú plochu užíval bez právneho dôvodu a bez odplaty. Poukazujúc na uvedené mal za to, že žalovaný získal majetkový prospech na úkor žalobcu plnením bez právneho dôvodu, čo napĺňalo skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie uzavrel, že výška bezdôvodného obohatenia spočíva v súčine počtu ľadohodín, t.j. doby užívania ľadovej plochy a výšky rovnajúcej sa odplate za jednu ľadohodinu podľa Cenníka žalobcu. S obranou žalovaného sa súd prvej inštancie vysporiadal tak, že žalovaný nepreukázal uzavretie dohody o bezplatnom užívaní štadióna, teda neunesol dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdených skutočností. Čo sa týka námietky premlčania, túto vyhodnotil súd ako nedôvodnú, nakoľko na vzťah medzi stranami sporu sa aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho je potrebné aplikovať štvorročnú premlčaciu dobu bezdôvodného obohatenia, ktorá by uplynula najskôr v decembri 2019, preto nárok žalobcu nie je premlčaný.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému, o výške ktorých rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

5. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný, v ktorom namietal porušenie práva na spravodlivý proces nesprávnym úradným postupom súdu prvej inštancie, nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný namietal, že z ustanovenia § 150 ods. 1 CSP vyplýva, že strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a práve s uvedením týchto skutkových tvrdení a označením dôkazov sa spája úspech, resp. neúspech strany v spore, pričom podľa názoru žalovaného žalobca produkoval v spore skutkové tvrdenia, ktoré nezakladali hodnotenie uplatneného nároku podľa ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 140 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého je zmenou žaloby i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, pričom žalobca v konaní neuvádzal, že sa medzi stranami sporu jednalo o mimozmluvný nárok, a teda o nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia. Poukázal na to, že z tvrdení žalobcu vyplývalo, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu vznikol na základe ústnej zmluvy, resp. dohody, pričom súdom priznaný nárok vyplýva z ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje mimozmluvný záväzok. Na základe uvedeného podľa názoru žalovaného nebolo možné žalobe vyhovieť, ak by súd vychádzal zo žalobcom tvrdených skutočností. Žalovaný dal do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/69/2018 zo dňa 25.4.2018, z ktorého vyplýva, že „úlohou súdu je skúmať, či platné právo umožňuje, aby na základe skutkového stavu tvrdeného žalobcom mohlo byť žalobe vyhovieť. Ak však žalobca zmení svoje tvrdenia tak, že nové tvrdené skutočnosti je potrebné podradiť pod hypotézu inej právnej normy, než skutočnosti pôvodne tvrdené, ide o zmenu žaloby. Takúto zmenu žaloby však vzhľadom k uplatneniu zásady dispozície môže vykonať len žalobca so súhlasom súdu, ktorý rozhodne o tom, či zmenu žaloby pripustí alebo nepripustí. Pritom žaloba na plnenie zo zmluvy sa opiera o iný skutkový základ a tiež o inú právnu normu, než žaloba z bezdôvodného obohatenia. Ak požaduje žalobca plnenie zo zmluvy, musí tvrdiť existenciu platnej zmluvy; naopak žaloba z bezdôvodného obohatenia tvrdenie platnej zmluvy v zásade vylučuje.“ Záverom žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s jeho obranou uvedenou v bode 6 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalovaný nepovažoval hodnotu odplaty za užívanie štadióna určenú súdom prvej inštancie za obvyklú. Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, eventuálne aby rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného zo dňa 12.12.2019 uviedol, že nikdy netvrdil, že by medzi ním a žalovaným nájomný vzťah vznikol. Žalobca poskytol žalovanému ľadovú plochu zimného štadióna podľa platného cenníka a žalovaný túto plochu užíval, čo žalovaný aj potvrdil. Uviedol, že ústnu dohodu medzi stranami sporu považuje za platnú, pričom z tejto dohody žalovanému vyplýva povinnosť uhrádzať platby za ľadohodiny podľa cenníka obvyklého v čase, kedy plochu reálne užíval. Žalobca trval na tom, že preukázal uzatvorenie ústnej dohody na užívanie plochy podľa platného cenníka, pričom mal za to, že žalovaný svoje tvrdenia o bezplatnom užívaní ľadovej plochy nepreukázal. Taktiež poukázal na to, že žalovaný nespĺňal podmienky pre poskytnutie dotácie v zmysle Zmluvy o poskytnutí dotácie zo dňa 10.3.2016 medzi Mestom Prešov a žalobcom, ktorej účelom bolo nahradiť náklady za prevádzku štadióna za poskytnutie bezplatných ľadohodín v mesiacoch január až marec pre kluby P.H.K. Prešov,

ŽHK 2000 Šarišanka Prešov, Krasokorčuliarsky klub KRASO Prešov, SKATING SPORTS, Športový klub mládeže Akademik Prešov, Prešovský rýchlokorčuliarsky klub. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie vecne správne rozhodol a aplikoval na vec správny právny predpis, avšak nie je mu zrejmé, prečo rozhodnutie odôvodnil v bode 14 v intenciách citovaných noriem, keďže žalobca nikdy neprodukoval tvrdenia ohľadom skutočností uvedených v § 451 Občianskeho zákonníka a to, že by nebola uzatvorená nájomná zmluva a že by mal žalovaný užívať ľadovú plochu bez právneho dôvodu a bez odplaty. Uviedol, že medzi stranami sporu bola platne uzatvorená ústna dohoda, a teda nárok žalobca žiadal priznať nie ako mimozmluvný nárok ale ako zmluvný nárok. Záverom uviedol, že rozhodnutiu prvoinštančného súdu nemožno vytýkať, že by súd vzal do úvahy skutočností, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočností, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, a preto navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

7. Krajský súd v Prešove postupom podľa § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa v lehote 10 dní vyjadrili k novej aplikácii ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka vo vzťahu k záväzku, ktorý medzi stranami sporu vznikol pri užívaní zimného štadióna žalovaným na plnenie jeho športových aktivít v rámci konkrétnych „ľadohodín“ ako aj k záverom týkajúcim sa prezumpcie odplatnosti obchodnoprávných zmlúv.

8. Žalobca vo vyjadrení na výzvu súdu zo dňa 26.5.2020 uviedol, že žalobca a žalovaný uzatvorili dohodu o užívaní ľadovej plochy ústnou formou, v ktorej si dojednali dostatočne určito predmet dohody a to záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému užívanie ľadovej plochy za odplatu a záväzok žalovaného na užívanie ľadovej plochy zaplatiť sumu 130,- eur ľadohodina tak, ako to vyplýva z platného cenníka. Uvedené dojednanie žalobca považoval za dostatočne určité a jeho obsah za zákonný. Taktiež uviedol, že v prípade, ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že mu bol poskytnutý zimný štadión bezodplatne, potom by z jeho strany došlo k vráteniu alebo reklamovaniu faktúr vystavených žalobcom, a to č. FV2016006 a FV2016007. Na základe uvedeného žiadal žalobca napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

9. Žalovaný vo vyjadrení na vyššie uvedenú výzvu súdu dňa 2.6.2020 uviedol, že podľa jeho názoru aplikácia ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka je neprípustná, keďže uvedené ustanovenie upravuje možnosť zmluvných strán uzatvoriť inú ako len Obchodným a Občianskym zákonníkom upravenú zmluvu, pričom obsah záväzku musí byť medzi stranami dostatočne určitý, pričom v prejednávacom prípade podľa názoru žalovaného v právnej veci absentovala vôľa uzatvoriť zmluvu, obsahom ktorej by bol záväzok žalovaného na odplatné užívanie ľadovej plochy. Namietal, že ani žalobca nevymedzil aký právny vzťah mal medzi stranami sporu vzniknúť. Žalovaný popieral, aby so žalobcom uzatvoril odplatnú zmluvu. Na základe uvedeného mal za to, že na vec nie je možné aplikovať § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže medzi stranami sporu absentovala dohoda o predmete záväzkov. K záverom týkajúcim sa odplatnosti obchodnoprávných zmlúv žalovaný uviedol, že v prípade absencie dohody o obsahu predmetu záväzku, nemožno na vec aplikovať uvedené závery. Žalovaný poukázal na to, že v rozhodnutí, na ktoré poukázal vo výzve odvolací súd, ani jedna zo zmluvných strán nepopierala to, že by s druhou zmluvnou stranou vstúpili do právneho vzťahu, pričom žalovaný v tomto prípade práve existenciu záväzkového vzťahu popiera. Opätovne uviedol, že medzi stranami sporu neexistovala žiadna dohoda ohľadom ceny. Záverom žalovaný uviedol, že pokiaľ medzi stranami absentovala dohoda o predmete záväzku, zmluva uzavretá nie je a nemožno hovoriť ani o prezumpcii odplatnosti, keďže práve odplatnosť právneho úkonu mala byť podľa žalobcu predmetom záväzku žalovaného. Vzhľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, eventuálne rozhodnúť vo veci tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalovaným bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Nariadenie pojednávania si nevyžadovala potreba zopakovania alebo doplnenia dokazovania, ani nevyžadoval si takýto postup dôležitý verejný záujem. Odvolací súd pritom pri prejednaní podaného odvolania vychádzal zo zásad daných aplikáciou ust. § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP. Bol teda viazaný rozsahom podaného odvolania ako aj odvolacími dôvodmi, s výnimkou väd konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

11. Z odvolania je odvolaciemu súdu zrejmé, že žalovaný ako odvolacie dôvody uviedol porušenie práva na spravodlivý súdny proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), nesprávne skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Podstatná námietka, na ktorej žalovaný postavil celé odvolanie spočíva v tom, že podľa jeho názoru skutkové tvrdenia, uvádzané žalobcom nezakladali hodnotenie uplatneného nároku podľa § 451 Občianskeho zákonníka ako bezdôvodné obohatenia, keďže tento nárok vychádza z úplne odlišnej hypotézy právnej normy, preto nemohol súd prvej inštancie z vlastnej iniciatívy posúdiť žalobcom uplatnený nárok ako nárok titulom bezdôvodného obohatenia, keďže uvedené žalobca netvrdil a už vôbec uvedené nepreukázal. K jednotlivým odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza:

12. Odvolací dôvod spočívajúci v porušení práva strany sporu na spravodlivý proces spočíva v porušení možnosti fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonom zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Pojem „procesný postup“ bol už vysvetlený vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor (R 129/1999, 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Odňatím možnosti konať na súde sa rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. O porušení práva na spravodlivý proces je možno hovoriť v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamenajú porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou. Ide napríklad aj o právo na verejné prerokovanie sporu za prítomnosti strán, právo vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *de negatio iustitiae* (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo 69/2017).

13. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol, v čom podľa jeho názoru spočíva nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Ak mal žalovaný za to, že súd prvej inštancie porušil procesný postup tým, že na vec aplikoval ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, odvolací súd k uvedenému konštatuje, že povinnosťou strán sporu je v zmysle § 150 ods. 1 CSP tvrdiť skutočnosti relevantné pre posúdenie uplatneného nároku, čím dôjde k uneseniu bremena tvrdenia. Následne pre úspech v spore sa vyžaduje, aby strany sporu nimi tvrdené skutočnosti aj preukázali, čím sa naplňa podmienka unesenie dôkazného bremeno. Len strana v spore, ktorá unesie jednak bremeno tvrdenia a zároveň aj dôkazné bremeno môže byť úspešnou v spore. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že strany sporu sú povinné len tvrdiť skutočnosti, na základe ktorých si uplatňujú nárok, resp. ktorým ho popierajú. Nie je ich povinnosťou uviesť aj právne posúdenie uplatneného nároku. Uvedené je vecou súdu, ktorý v zmysle zásady „*iura novit curia*“ (súd pozná právo) je povinný uplatnený nárok posúdiť po právnej stránke a to bez ohľadu na to ako ho právne označil samotný žalobca. Pre právne posúdenie sú relevantné len skutkové tvrdenia vymedzené v žalobe.

14. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 196/2009 zo dňa 22. 09. 2010: „Občianske súdne konanie je ovládané zásadou *iura novit curia* (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito

skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.“

15. Na základe uvedeného je možné dospieť k záveru, že súd prvej inštancie neporušil práva žalovaného, ak po ustálení skutkového stavu posúdil žalobcom uplatnený nárok podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, ak mal za to, že žalobcom tvrdené a preukázané skutočnosti vychádzajú z tohto nároku. V uvedenom postupe nie je možné vidieť porušenie procesného postupu súdu prvej inštancie. Uvedené sa však týka len možnosti posúdiť uplatnený nárok podľa konkrétnych zákonných ustanovení, ktoré samotný žalobca neuviedol, odvolací súd sa však nestotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie, ktorému sa bude venovať v ďalšom odôvodnení.

16. Pre rozhodnutie vo veci je nevyhnutné najskôr sa vysporiadať s ďalšou odvolacou námietkou žalovaného a to nesprávnymi skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov. Odvolací súd konštatuje, že súdom prvej inštancie zistený skutkový stav bol ustálený na základe procesnej aktivity sporových strán, žiadna zo sporových strán nenavrholala vykonať žiadne ďalšie dôkazy než tie, ktoré v konaní boli vykonané. Na základe uvedeného má odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca sa žalobou domáhal zaplata 12.890,76 eur na tom skutkovom základe, že žalobca ako správca ľadového štadióna poskytol žalovanému pre mužský hokejový klub „ľadohodiny“, na základe ktorých žalovaný užíval predmetný štadión, pričom odmenu za užívanie ľadovej plochy vyúčtoval žalovanému faktúrami č. FV 2016006 zo dňa 3.3.2016 a FV20166007 zo dňa 3.3.2016. Žalovaný nepoprel, že by ľadovú plochu žalobcu užíval, resp. že by ju užíval v inom rozsahu ako mu bola fakturovaná. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný ľadový štadión užíval v rozsahu ako mu bol fakturovaný žalobcom.

17. Obrana žalovaného voči uvedeným skutkovým tvrdeniam žalobcu, ktoré boli zároveň v konaní aj preukázané na základe vykonaného dokazovania, bola založená na tom, že medzi stranami sporu nedošlo k vzniku nájomného vzťahu a žalovaný štadión užíval iba na základe ústnej dohody so zástupcami žalobcu o bezplatnom užívaní. Čo sa týka preukázania predmetnej tvrdenej skutočnosti žalovaným, tento v odpore zo dňa 18.5.2018 uviedol, že navrhuje vypočuť svedkov na pojednávaní, ktorí túto skutočnosť preukážu, avšak nešpecifikoval o akých svedkov sa jedná a taktiež ani v priebehu ďalšieho konania nedošlo zo strany žalovaného k označeniu takýchto svedkov. Na základe uvedeného odvolací súd taktiež dospel k rovnakému skutkovému záveru ako súd prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal existenciu dohody o bezodplatnom užívaní ľadovej plochy medzi stranami sporu, preto ani uvedený odvolací dôvod o nesprávne zistenom skutkovom stave nemal odvolací súd za naplnený.

18. Čo sa týka odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd k tomuto uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide v prípade, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

19. S poukazom na uvedené odvolací súd sa stotožnil s námietkou odvolateľa v tom rozsahu, že žalobcom uplatnený nárok nemožno posúdiť ako nárok z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Je nevyhnutné uviesť, že bezdôvodné obohatenia predstavuje majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. V prejednávacom prípade však nedošlo medzi stranami k naplneniu ani jednej z vyššie uvedených skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Nie je možné sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že medzi stranami došlo k ústnemu uzatvoreniu nájomnej zmluvy nebytových priestorov v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť, že na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov sa prenecháva nebytový priestor nájomcovi na užívanie, avšak nejedná sa o užívanie časovo ohraničené pár hodinami v týždni po vzájomnej dohode zmluvných strán. Ide o sústavné užívanie nebytových priestorov po dobu dohodnutú v zmluve. Nájomná zmluva predstavuje inštitút na základe ktorého sa vec prenecháva v dispozícii nájomcu

po určenú dobu s tým, že nájomca je oprávnený ju užívať. S nájmom nebytových priestorov sa spájajú práva a povinnosti vyplývajúce zo zákona č.116/1990 Zb. akými sú napríklad aj povinnosť nájomcu uhrádzať náklady spojené s obvyklým udržiavaním alebo povinnosť oznámiť prenajímateľovi potrebu opráv a v súvislosti s tým aj umožniť prenajímateľovi tieto opravy vykonať.

20. V prejednávacom prípade však žaloba umožnil žalovanému v dohodnutom rozsahu síce užívať ľadovú plochu, avšak jednalo sa len o určené hodiny dohodnuté medzi zmluvnými stranami, pričom v inom čase bol tento nebytový priestor užívaný inými subjektmi na základe ďalších dohôd, preto nemožno dospieť k záveru o charaktere predmetného vzťahu ako nájomného vzťahu.

21. Zo zisteného skutkového stavu je odvolaciemu súdu zrejmé, že žalobca prenechal žalovanému ľadový štadión na užívanie počas dohodnutých hodín. Vzhľadom na to, že v slovenskom právnom poriadku nie je upravený inštitút zmluvy o službách a ani žiadny zmluvný typ upravený v Obchodnom resp. Občianskom zákonníku nezodpovedá charakteru právneho vzťahu medzi stranami sporu, odvolací súd dospel k záveru o vzniku zmluvného vzťahu medzi stranami sporu na základe inominátnej (nepomenovanej) zmluvy podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Je nevyhnutné poukázať na to, že zmluva predstavuje dvoj, resp. viacstranný právny úkon, na základe ktorého si zmluvné strany upravujú vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvného vzťahu uzatvoreného medzi nimi. V prejednávacom prípade je nevyhnutné konštatovať, že medzi stranami sporu došlo k dohode, na základe ktorej si dohodli vzájomné práva a povinnosť, t.j. povinnosť žalobcu prenechať žalovanému štadión v dohodnutej dobe a právo žalovaného tento užívať v dohodnutej dobe. Pre vznik zmluvy nie je podstatnou náležitosťou forma jej uzatvorenia, t.j. či bola uzatvorená písomne resp. ústne, s výnimkou prípadov, ak samotný zákon vyžaduje písomnú formu.

22. Vzhľadom k tomu, že medzi stranami sporu preukázateľne došlo k dohode o užívaní ľadovej plochy, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému ľadovú plochu na uskutočňovanie jeho športových aktivít a žalovaný v týchto časoch predmetný štadión aj reálne užíval za účelom ľadového hokeja, je nevyhnutné dospieť k záveru o existencii zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Na základe uvedeného nemožno konštatovať, že by žalovaný užíval štadión bez právneho dôvodu, na základe neplatného právneho úkonu, resp. na základe právneho úkonu, ktorý odpadol. Žalovaný uvedený štadión užíval po vzájomnej dohode strán sporu, preto je nevyhnutné konštatovať existenciu vzájomného vzťahu medzi stranami sporu na základe nepomenovanej zmluvy.

23. Jedinou spornou skutočnosťou medzi stranami sporu bola odplatosť vzájomného vzťahu medzi zmluvnými stranami. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd poukazuje na charakter subjektov zmluvného vzťahu, teda na tú skutočnosť, že obe strany sporu sú podnikateľskými subjektmi, ktorých účelom fungovania je vytváranie zisku, preto v obchodnoprávných vzťahoch sa predpokladá existencia odplatných právnych úkonov. Uvedené vyplýva aj zo samotných zmluvných typov upravených v Obchodnom zákonníku, ktorý upravuje iba odplatné právne úkony. Prezumpcia odplatnosti obchodnoprávných vzťahov bola vyjadrená aj v iných rozhodnutiach slovenských súdov ako napríklad v rozsudku Krajského súdu v Trnave sp.zn. 21Cob/109/2017 z 18.12.2018: „Vo vzťahu medzi podnikateľmi možno vychádzať z toho, že majú záujem uzatvárať zmluvy (vrátane zmluvy o dielo) odplatne, nie bezplatne a s týmto predpokladom aj vstupujú do zmluvných rokovaní. Podnikateľ totiž zásadne nemá záujem plniť inému podnikateľovi bezodplatne, a teda vzdať sa zisku, ak svoju činnosť vykonáva práve za účelom jeho dosiahnutia a s jej vykonávaním sú spojené náklady. Tým samozrejme nie je vylúčené, že takáto dohoda o bezplatnosti môže existovať (ako napríklad v prerokúvanej veci medzi žalovaným a spoločnosťou ZIPP Bratislava, spol. s r. o.), ale je potrebné ju vždy dokázať; v pochybnostiach možno vychádzať z odplatnosti podnikateľských zmlúv. Pokiaľ potom dvaja podnikatelia spolu kontrahujú bez toho, aby dojednávajú cenu svojich prác (výkonov), treba vychádzať z toho, že konkludentne akceptujú odplatosť zmluvy o dielo aj bez určenia konkrétnej ceny.“ Poukazujúc na uvedený predpoklad a zároveň aj na ustanovenie § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré upravuje výklad prejavu vôle konajúcej osoby v obchodnoprávnom vzťahu podľa jej úmyslu, ak tento úmysel bol druhej strane zrejmý, došlo k prechodu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného, teda tento bol povinný súdu prvej inštancie jednak povinný tvrdiť, na základe akých skutočností sa domnieval, že by mu bol poskytnutý ľadový štadión v určených hodinách bezodplatne a zároveň bol súdu povinný preukázať existenciu dohody o bezodplatnom užívaní ľadového štadióna. Zo spisového materiálu je odvolaciemu súdu zrejmé, že žalovaný síce existenciu takejto dohody o bezodplatnosti tvrdil, avšak neuviedol na základe čoho mu

mala byť takáto služba bezodplatne poskytnutá a taktiež neoznačil žiadne dôkazy na preukázanie jej existencie.

24. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že vyššie uvedeného rozhodnutie o odplatnosti obchodnoprávných vzťahov nie je možné na vec aplikovať, nakoľko v uvedenom rozhodnutí súd posudzoval charakter zmluvy o dielo, čo je odlišný vzťah ako je tomu v prejednávanom prípade, odvolací súd konštatuje, že závery súdu o tom, že podnikatelia nevstupujú do právnych vzťahoch, resp. neposkytujú služby iným subjektom, pri ktorých im vznikajú náklady, s tým účelom, aby tieto služby poskytovali bezodplatne a náklady znášali sami na svoj vrub, sú aplikovateľné aj na prejednávaný prípad. Žalovaný v celom konaní neprodukoval tvrdenia, ktorými by vysvetlil súdu, na základe akých skutočností dospel k záveru o tom, že by mu malo byť umožnené užívať štadión bezodplatne. Poukazujúc na uvedené odvolací súd konštatuje, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa existencie dohody o bezodplatnosti právneho vzťahu medzi stranami sporu vzniknutého na základe inominátnej zmluvy.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené argumenty ako aj na to, že odvolací súd sa v predmetnom rozhodnutí vysporiadal s nesprávnym právnym posúdením žalobcom uplatneného nároku súdom prvej inštancie a tento nedostatok odstránil v odôvodnení tohto rozhodnutia, keď žalobcom uplatnený nárok na základe ním tvrdených a zároveň v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaných skutočností posúdil ako nárok dôvodný titulom plnenia z inominátnej zmluvy podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, odvolací súd napadnuté rozhodnutie v samotných napadnutých výrokoch ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. Čo sa týka výroku o náhrade trov prvoinstančného rozhodnutia, keďže sa jedná o závislý výrok vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej, v ktorej žalovaný žiada o zmenu napadnutého rozhodnutia a zamietnutie žaloby, v súvislosti s tým žiadal aj o zmenu výroku o nároku na náhradu trov konania tak, že táto bude priznaná jemu v plnej výške. Keďže odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, potvrdil aj súvisiaci výrok o nároku na náhradu trov konania.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobca ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).